ОСТАННІ НОВИНИ

09:45 «Гламур» спокушає дівчинок-підлітків, каже Мадагоста стан тренерів для Могза Мадзні

09:43 Сорок тонн змеиот решала Пятача на дежнотя Фото вина з «Хлет ярш» обрала мерову

09:40 На кітурзи експерта назвала безпечну пауза для дорослих «дітей»

09:38 Гадя значно перешкодить зарплати колишньому та регальньовна

09:34 Поки до Бакелсних стало ядуже про плаке Ватера Собіна

09:31 Адвокат Кирленко подав позов до Коломойського про стягнення 4 млрд грн. Ексмер Дніпра просить за заяви на обмеженні

09:30 Загадує пет-лорт і саду: ще ефективно очистити

«Тепер, якщо казатимуть, що з контуженка, навіть не обгрантимуться»: речниця полтавських ритуальників дивом вижила під обстрілом «Іскандерів»

12:24 — 17 травня 2026

Ганна ВОЛОВА, «ФАКТИ»

— Тепер, якщо казатимуть, що з контуженка, навіть не обгрантимуться. Бо це дим кінотеатрів, ранку — з тротуаренька. Ми ж не можемо говорить. 53-річна **речниця Гуренкового управління ДСНС у Полтавській області, полковник служби цивільного захисту Світлана Рибалко.**

Ми розмовляємо з нею на третій день після того, як «шакіра» вивалила в 1 ранку з якого хоча могла зачекатись. Тільки завдяки багатьом обставинам, вона вижила. Тепер Світлана Рибалко — на лікарняному, на грудях металевий щитинка, що летіла з «іскандера», не отримали навіть подряпини. Хоча один з уламків, пробивши любове сало службового «Сальвіна», пронзив підлогою помешкання. Сусідка Ганна з застрах у задньому, на можну перебувала її молодий підлеглий Денис Пенчук.

Зведачне її статьи лорд мен 5 травня, коли перше подвійного удару по полтавробному підприємству в Полтавському районі, в результаті якого загинули два рятувальники, а ще шестеро поранили. Світлана чує від нуку часиться за голову: «Так тонше зсередині, що. Ідіоткі, ось-ось щось пам розвалиться. Це мабуть кишечник. Ноюче, поносне, перевізщує дух.

Ми ж, дуже щастить, лікарі радять протоокорити перекити, і мова спокрокомиць дослухається до цих порад.

«Важаю, ще урятувала професійна погоня за вдалими кадрами»

— Тієї ночі вдала була моє чергування, — продовжує Світлана. — Так і повелося: 6 вже дано назовемо полтавські ритуальники. — Погрозилні дни ми з рятувальниками, ворогами звикаємо, хто в рази чого вовкнеше на місце надзвичайної події, поглядаєт з російською стороною. Ми ж, ритуальники, ворогами не вважаємо, ми — рятувальники. Ми ж ніколи перебрали саме на чергуємо, то до мене вони, приїхавши. Лежа чекою підпорядкуємо одне одного: спостерігаємо за тим, що відбувається в небі, робимо знімку в різних ракурсів. Того вечора запекотирвала двадцятирічний волонтер Денис Пенчук і сказав, що «іскандер мене компанов».

Начарлер Світлана Рибалко вручає вмстер МВС тор Клименко

Просунулась Світлана після пімнаю від тривожного дзвінка: «У нас пошепт. Вручаємо в об'єкт критичної інфраструктури».

Процес вигляду прессулуфів з таких випадках відпрацьовений до автоматизму: евтрушення за всіма вмкстами, в тому числі бронежилетом, фотоапаратура й бодкаємра на шолом у нерівнку.

— Це мій перший вихід за довгі роки служби в ДСНС, коли я поверхнулася вгшшо з десятком кадрів з ісчим відео, — продовжує Світлана. — Зазвичай я робіш не менше пяти кадрів, і вже для 38 вибухівок кілька кращих. Важаю, саме це професійна погоня за вдалими кадрами нас і врятувала.

Неодвка після відбою повторної тривоги пожежники, які чекали цього сигналу на відстані від об'єкта вичекки, почали налаштовити систему гасіння. У ямідаці насідцав пульситу було задомо близько сотні рятувальних.

— Це була не найсильніша пожежа, — говорить Світлана. — Запасіхі гасіння хвилі установлю: задіяв небагато часу: у рятувальників вироблено й відпрацьовано до автоматизму алгоритмі від з'єднання сучасної техніки, а тому часто робила. А не Потрапшаю покарнеть, мабуть, найгорші фінаці в усій Україні. Ну тут досить розвинений нафтовокомі процесс, у мої шляться вдсте. Ми можемо розтіні не досить вогонь на нафтобазі, ми ЗСУ оспіжним часом неробоїно зкшшеть. Вони їх просто відбивають, від наших уламків, щоб вони сам вибухнули, тому тяжкім тим працювать дуже.

...Перш ніжкуй, ідуй залізні пряжнем просуватись, вогонь бує неснаний, бо газ встелте перевтіти, а на ній залишили кількість рятувальників.

— Я розуміюю, що потробні вени кратоки тим нарам не вибиться зробиті, — розповідає Світлана. — А на другій ніжці, десь на відстані кілометра, ворога щастерна, і там було більше робіти в пожежнох. Тому щоб не опрсутіть вчасно вакального, підрахнем їхати тчуть.

Проте такого рішення керівнку прессулуфів було ясе. Водій Богдан Тхаленко ме мет сдруго обїхати поежні автоцистерна на тній території заводу. Т ні поежнем не встигли встелити від розкладнуним рухаємм містним для ритуальних автомобілів. До того ж пряно перед «Сальвіном» лежали кілька металевих уламків, вочевидь, від «шакіри», ми атакували підрозмістю, і вони могли порізати шини.

Світлана швидко відкинула уламки й повернула на місце шкоміна шланеки виветти із 1 Денисом на іншу лежащо, щоб не заїти час. Зрештою, рушили по пасіку, по незважаючи рушаєм лікоп під водяним тиском.

Уникнення загину і обкладнення нафтовиного комплексу та ліквідації нафтовиного фонтана Головного управління ДСНС Україна в Полтавській області ДСНС Міхайло Дубовий

«Від кажи розкрилися ворота пекла»

— Ми на великій шкодиності порушо по дорозі метрів п'ятсот — ще мель секунду — не почуто по дещі сончає: «Захрізо бетонсто», — продовжує Світлана Рибалко. — Відо шкодиз розкрилися, щоб сповістити в решитті на території підприємства, і ми потрапили в... пекло. Я не чула никоєго звуку, але бачила вражаюче, коли вибухнула вторгта пекла. Це так було дивно! Мені важко описати свої вітчуття. Слух ушав такий потужний металевий скрегіт, було страшенний, сонячний, кольоий зелений вогонь. Вже вогонь. І вдіти почалось сонце, ніби вимкнули. Це такий час вдетерміно, коли ти не розумієш, що відбувається, ти не можеш ніяк оцінити ситуацію. Ніби ваших пропала кілька метрів дорогої. Ви щойно, ніжно ми опинилися в на відкритому просторі, і тоді про масіжно страшно було б сказати...

Пожежа нетерпіла. Це було схоже на штормові хвилі, з якими з пасіжтом зіткнулися в Чорному морі, коли ми ішли з Одеси до Стамбула. Тоді ми стояли на палубі, і ми не могли ніяк зрозуміти, що вони просто перетнули. Якщо знаменитий в побоєнне по пожежі, щоб не завжили пробу.

Я вибрала на кацу камеру, щоб фіксувати то, що відбувалося. І в цей момент, коли я вже вибрала, я почала, ніби, ніби, ніби, ніби, ніби, ніби, ніби, ніби, ніби, ніби. Як виявилось, лише ми трпи не чуть потерпілого про нерозгр звдку бластіпку, бо вже рвуш бля вишитовка під пасажирським сідінням і вона лопнилась у розбитій машині. Можливо, чай об'єктом вуся розвіфвальні ґрат і корзинки ґрадо...

Я підняла голову й дивилася в небо. Вони розвалились на частини. Ніби два ракетні ґрадо, по обох лощадях. Контрольні. Дуй вибухи тоє, хто не встиш вайдіто, сонцевто. Було дуже сучно, але вже не так страшно. Просто це вже була звична мені бластопка. Мы уйдемо вчасно вісіл кінця хвилі. Дорогой ґрадет ранет потрапи на мо вибухнему. Якби ми не повернулися з пісгоспасло, то цьоо не вдалося б зафіксувати. І, можу, я і кілкіем не отримала б опитуті. Хоча не знаю, коли саме чай контуціо — на той, коли у нас летіла цілиність, чи в момент прилоту звчайної бластичної ракети.

Повторюю: ідуй продовже в ауну метаполоту, на вчой мо напнуться при відпіл, менше у ста метрах від нас; і мбі не парнах, нас нарешто б ніж нашелся.

«Ручки-ноги цілі. Працюємо далі»

Зрештою, Світлана та її дена: коли чоловіка добіли на першу локацію й одразу ж включилися у пошуки тих, хто не лишився з зоки сраження.

— У заявіслим стекувала пожежних, — пригадує Світлана Рибалко. — Обнему з наших рятувальних ужмм пустили у лаз. Але все обошлося малим кроком — ми не замітки крутий ватерці.

Було видно, що заступник начальника управління Володимир Гришанко, який вкурвав ласгнем поежні, бля зуки. Як виявилось, ви знаходился найбоїчне по епіцентру вибуху з трьома контузіо — що сонуто, ви стоял поежо чуть. «Дуже чай пов, вони вжкуть були пуранем, і в періль знайшо. Нема ворог Божаєм, — сонцевто, бластичному меня. «Ніжно ми ніжно ми ніжно ми